

tydning, som den skulde og burde have. Jeg gentager, hvad jeg sagde i mit første Foredrag, at det i høj Grad kommer an paa, hvilke Arter af Forseelser det drejer sig om. De rent militære Forseelser, Vagtforseelser, disciplinære Forseelser o. s. v. o. s. v. udenfor Kompagniets Tjeneste ere jo de fleste, og de ere de lettest angribelige; men her er der haardest Trang til en militær Forsvarer. En ren civil Sagfører, der maaske aldrig har været Soldat, er paa Grund af sin fuldstændige Mangel paa militær Aand og Opfattelse selv med sin bedste Vilje ikke i Stand til at yde den Hjælp, han burde, hvorimod en Officer ved den Lejlighed kan gøre fortræffelig Nytte. Det er den Slags Forseelser, der ere de fleste, og det er dem, det gælder.

Naar jeg holder paa det militære og kommanderede Forsvar, er Grunden ikke, som det blev sagt af det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup), at jeg næsten slet ikke lægger Vægt paa Appelretten. Det gør jeg nok i en vis Grad, men det, jeg har mest Blik for, er de faktiske Forhold, den daglige Tjeneste, hvor det gælder, at Mandskabet skal staa i det bedst mulige Tillidsforhold til Befalingsmændene. Det opnaas derved, at vedkommende er sikker paa, at naar han bliver anklaget for en Forseelse, som han muligt har begaaet ikke af ond Villie, men tilfældigt — den Slags kan man netop i Vagt-tjenesten let komme til at begaa —, og han forlanger, at hans Kaptajn f. Eks. skal føre Forsvaret, at Kaptajnen da vil gøre sit yderste for at gennemføre det. Dette Tillidsforhold har meget mere Betydning for Hæren, end om der er en enkelt Sag eller to om Aaret, der kommer til Appelinstansen. Dette har Betydning for den enkelte Sag, men ikke for det daglige Forhold mellem Mandskabet og Befalingsmændene. Dette sidste har særlig Vigtighed i et Land, hvor Uddannelsen er saa kort som hos os. Tillidsforholdet mellem Mandskabet og Befalingsmændene kan her vanskeligt blive stærkt nok, og ethvert Middel, der kan bidrage til at styrke det, er af stor Betydning for Hærens Brugbarhed.

Nu er der ogsaa en Tendens hos enkelte Talere til at tro, at det er Jurisdiktionscheferne en privat Fornøjelse at kunne faa Lejlighed til at straffe en Mand, og det kan vel ikke nytte, at man siger, det er urigtigt. Jeg vil dog nedlægge den allerskarpeste Protest derimod. Jeg gør opmærksom paa, at Udviklingen er gaaet den Vej, at kun naar det er strengt nødvendigt for vedkommendes egen Skyld,

for Tjenestens Skyld, gaar man til at straffe, og saa bliver der endda baaret over med en Mængde Forseelser. Maa jeg illustrere det ved et lille Eksempel, som bedre end noget andet klargør Forholdet. Som det høje Ting vel ved, har jeg ligget en halv Menneskealder i Garnison i Nyborg som tjenestegørende Officer, først som Løjtnant og senere som Kaptajn. Jeg havde der en Gang en flink Korporal, der ved en bestemt Lejlighed havde begaaet en Vagtforseelse, ret ufrivilligt, men en saadan Sag gaar til Kommandanten, og han kan ikke undlade at straffe. Der er en bestemt Takst efter Straffeloven, og i Henhold dertil bliver Straffen dikteret. Saa gaar jeg til Kommandanten — jeg var Mandens direkte foresatte, hans Kaptajn — og gør Kommandanten opmærksom paa, at Manden temmelig ufrivilligt har begaaet den Forseelse, samt at han var en udmærket flink Mand, der egnede sig til at blive fast Underofficer. Forholdet var — til Ære for alle være det sagt —, at man overhovedet ikke udnævnte til fast Underofficer i den Garnison og ved det Regiment en Mand; naar han var straffet forinden. Det var heller ikke nødvendigt, der forefaldt kun faa Straffe i min Tid blandt Fynboerne. Da jeg fremstillede Sagen for Kommandanten og forelagde ham Mandens Konduiteliste, sagde Kommandanten: Ja, naar De absolut vil have ham til Sergeant, er der jo ikke andet at gøre, end at vi undgaa at straffe ham, og jeg fritager ham altsaa for Straf. Jeg fremfører dette som et Eksempel, der er saa langt fra at være enestaaende, at det tværtimod er meget almindeligt. Jeg mener derfor, det er min Pligt overfor Hæren og dens Befalingsmænd, naar der, af Mangel paa Kendskab til Forholdene, saa ofte lyder Røster om det stik modsatte fra Folk, som ikke en Gang have været Trainkuske end sige noget andet, at sige, at de Historier om Lysten til at straffe i Hæren har man sikkert hørt fortælle af Barne-pigen til Skræk og Advarsel for smaa Drengene.

Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) udtalte, at man skulde vogte sig for ved en Revision af denne Art, der har Midlertidighedens Karakter, at faa fastsat noget, der vilde være meget vanskeligt at faa bort ved den endelige Revision. Saaledes forstod jeg det ærede Medlem. For saa vidt det har været det ærede Medlems Opfattelse, deler jeg den, men saa maa jeg sige, at det maa være Principperne, der her er Tale om. I saa Tilfælde slut-